

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 27 lutego 2014 r. w sprawie z powództwa (...) sp. z o.o. w W. przeciwko I. R. o zapłatę Sąd Rejonowy w Zgierzu oddalił powództwo.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł powód, skarżąc je w całości i zarzucając naruszenie:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i błędne uznanie, że z treści umowy przelewu wierzytelności zawartej pomiędzy powodem z (...)Bank S.A. nie wynika, że powód nabył wierzytelność względem pozwanej tytułu zawartej w dniu 27 lutego 2001 r. umowy o kredyt gotówkowy, podczas gdy powódka dołączyła do pozwu uwierzytelniony odpis umowy o przelew wierzytelności z dnia 30 stycznia 2012 r. wraz z załącznikiem zawierającym listę wierzytelności,

- art. 233 § 1 i art. 230 k.p.c. poprzez błędną w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego ocenę zebranego materiału dowodowego i przyjęcie, że powód nie udowodnił nabycia wierzytelności względem pozwanej, podczas gdy powód był w posiadaniu oryginałów wszelkich dokumentów udowadniających fakt udzielenia pozwanej kredytu, co wskazywało jednocześnie na fakt cesji wierzytelności, a pozwana w procesie nie zakwestionowała zarówno nabycia wierzytelności, jak i jej istnienia oraz wysokości.

W konkluzji do tak sformułowanych zarzutów apelujący wniósł o zmianę wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 3.893,71 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 2.868,99 zł od dnia 11 września 2002 r. do dnia zapłaty i od kwoty 1.024,72 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych. Na wypadek uznania przez Sąd, że zachodzi potrzeba przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej. Apelujący złożył również wniosek o dopuszczenie dowodu z oryginału umowy cesji wierzytelności z dnia 30 stycznia 2012 r. zawartej pomiędzy powodem a (...)Bank S.A. i odpisu zupełnego z (...)Bank S.A. na okoliczność nabycia przez powoda wierzytelności względem pozwanej, dochodzonej w niniejszym pozwie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym i z tego względu zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku tego sądu powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wbrew zapatrywaniom apelującego, zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia i w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w całości w treści niniejszego uzasadnienia. W ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji w sposób właściwy zastosował również odpowiednie przepisy prawne do stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Wnosząc apelację powód złożył wniosek o dopuszczenie dowodu z oryginału umowy cesji wierzytelności z dnia 30 stycznia 2012 r. zawartej pomiędzy powodem a (...)Bank S.A. i odpisu zupełnego z (...)Bank S.A. Wniosek ten nie może zostać uwzględniony, a to z uwagi na prekluzję dowodową określoną w art. 381 k.p.c. W postępowaniu uproszczonym czynności sądu II instancji ograniczają się do kontroli orzeczenia wydanego przez sąd I instancji, czego wynikiem jest ograniczenie postępowania dowodowego jedynie do dowodu z dokumentu (art. 505¹¹ § 1 k.p.c.), a z pozostałych rodzajów dowodów tylko jeśli przemawiają za tym ważne względy wskazane w art. 505¹¹ § 2 k.p.c.

Nadto, w postępowaniu uproszczonym, tak jak i w postępowaniu zwykłym, strona może w środku odwoławczym przedstawiać nowe fakty i dowody. Zasada ta doznaje jednak ograniczenia poprzez unormowanie art. 381 k.p.c. i odpowiadające mu unormowanie art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c. Stosownie do pierwszego z powołanych przepisów sąd II instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem I instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później. Przepis art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c. stanowi z kolei, że apelacja powinna zawierać m.in. powołanie, w razie potrzeby, nowych faktów i dowodów oraz wykazanie, że ich powołanie w postępowaniu przed sądem I instancji nie było możliwe albo że potrzeba powołania się na nie wynikła później. Oznacza to, że sąd II instancji jest zobowiązany na wniosek strony materiał procesowy uzupełnić, jeżeli jest to konieczne do rozstrzygnięcia sprawy, lecz równocześnie jest uprawniony do pominięcia nowych faktów i dowodów zgłoszonych dopiero w postępowaniu apelacyjnym, gdy zachodzą przesłanki określone przepisem art. 381 k.p.c., tj. jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem I instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później. (tak wyrok Sądu Najwyższego z 1 września 2010 r., sygn. akt II UK 77/10, LEX nr 661513). Odnosząc powyższe uwagi do niniejszej należy zauważyć, że strona powodowa w żaden sposób nie wykazała, by potrzeba powołania wskazanych dowodów powstała później. Z oczywistych względów fakt zapoznania się z uzasadnieniem niekorzystnego dla powoda orzeczenia nie może stanowić usprawiedliwienia dla spóźnionego przedstawienia dowodów. Obowiązkiem bowiem powoda było przedstawienie wszelkich dostępnych mu dowodów już na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego. Powód nie sprostował jednak temu obowiązkowi.

Wszystkie podniesione przez powoda w apelacji zarzuty koncentrują się na zanegowaniu stanowiska Sądu I instancji, wedle którego powód nie wykazał swego wstąpienia w stosunek prawny w miejsce kredytodawcy, będącego pierwotnym wierzycielem pozwanej.

Zarzuty te są nietrafne. Należy bowiem zauważyć, że pozwana zawarła umowę kredytu gotówkowego z (...) Bankiem (...) S.A. Umowa ta została wypowiedziana przez (...) Bank (...) S.A., a cesji wierzytelności wynikającej z tej umowy dokonał na rzecz powoda (...) Bank S.A. Strona powodowa nie przedłożyła żadnego dowodu dokumentującego wstąpienie wskazanych wyżej podmiotów w miejsce pierwotnego kredytodawcy. Żądanie zaś apelującego, by na podstawie okoliczności, iż dysponuje on oryginałami dokumentów dotyczących umowy kredytowej zawartej pomiędzy bankiem z pozwaną (nota bene powód przedłożył do akt sprawy jedynie kopie tychże dokumentów poświadczona za zgodność przez zawodowego pełnomocnika) wnioskować o skutecznym przejściu w wyniku cesji wierzytelności wszelkich uprawnień z niej płynących na powoda – jest zbyt daleko idące i nie może stanowić podstawy ustaleń faktycznych w kształcie postulowanym przez apelującego. Nadto, wbrew twierdzeniom apelującego przedstawiona przez powoda jako załącznik do umowy zbycia wierzytelności z dnia 30 stycznia 2012 r. kopia jednej strony zawierającej spis wierzytelności w formie tabelarycznej nie została opatrzona tytułem wskazującym, że jest to załącznik do tejże umowy cesji. Słusznie zatem, biorąc dodatkowo pod uwagę, że dokument ten nie został podpisany, Sąd I instancji uznał materiał ten za niewiarygodny.

Z tych względów nie sposób podzielić zarzutu powoda odnośnie naruszenia art. 233 i art. 230 k.p.c.

Wreszcie oddaleniu powództwa nie stoi na przeszkodzie fakt, że pozwana nie zakwestionowała bezpośrednio ani faktu istnienia zadłużenia z tytułu umowy kredytowej, ani jego wysokości. Należy bowiem pamiętać, że w niniejszym postępowaniu pozwana w ogóle nie podjęła obrony swych praw i z tego względu wydany przeciwko niej wyrok ma charakter zaoczny. Stosownie do art. 339 § 2 k.p.c. bierne zachowanie pozwanej nie zwalnia jednak Sądu z obowiązku dokonania prawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym wnikliwej analizy przedstawionych przez powoda dokumentów. W rozpoznawanej sprawie ocena ta wypadła niekorzystnie dla powoda.

Konkludując w ocenie Sądu odwoławczego słusznie Sąd I instancji uznał, że powód nie wykazał, by doszło do przejścia uprawnień wynikających z umowy kredytowej pomiędzy pierwotnym wierzycielem a podmiotem, od którego powód miałby nabyć przedmiotową wierzytelność. Powód nie udowodnił także, by wierzytelność ta była przedmiotem umowy z dnia 30 stycznia 2012 r.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.